

[Korsgaard.]

og Indtægter er i alt væsentligt ikke en Følge af den tilfældige Finansministers Person, men de er en Følge af de bestaaende Love. Det, som jeg navnlig mener man maa kunne forlange af en Mand, som jeg vil kalde for en dygtig Finansminister, er, at han til enhver Tid forstaar at bedømme den finansielle Situation saaledes, som den vil udvikle sig efter de bestaaende Love, og pege paa, at som Forholdene ligger, kan vi tillade os visse ekstra Udgifter, eller omvendt, som Forholdene ligger, maa vi være i høj Grad forsigtige. Den Mand, der kan det, er efter min Mening en dygtig Finansminister; derimod har dette med de tilfældige Overskud eller Underskud som Bevis paa, at den paagældende er dygtig eller ikke, for mig ingen videre Værdi. Man vil ikke have været blind for, at naar man har været i Valgkampagne, er f. Eks. den nuværende højtærede Finansminister, og jo ogsaa tidligere højtærede Finansminister, blevet bedømt som en Finansminister, der rent personlig stod langt over vel snart sagt en hel Række af Finansministre, vi i øvrigt har haft. Det er en Bedømmelse, som jeg ikke mener man har noget egentligt Grundlag for, fordi de tilfældige Smaaudgifter, som en Mand som Person kan forhindre — og i den Retning siges jo den nuværende højtærede Finansminister at være en meget paaholdende Mand — betyder overfor Statens Budget ikke saa forfærdelig meget. Det, der betyder noget overfor Statens Budget, er Lovgivningsmagten, hvad den indstiller sig paa; og for saa vidt som det jo da er en selvfølgelig Ting, at radikale Partier ifølge hele deres Samfundsopfattelse vil indstille sig paa større Udgifter end de saakaldte borgerlige Partier, kan man deraf fuldkommen generelt slutte, at et demokratisk Styre altid skattemæssigt set vil være et dyrere Styre; at ville sige det modsatte er fuldkommen hen i Vejr og Vind.

Som sagt, jeg mener ikke i og for sig, at man kan bebrejde den tidligere højtærede Finansminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at Resultatet er saa daarligt, men jeg beklager altsaa, at han ligegodt ikke har kunnet bedømme det rigtigere, og at han for saa vidt ogsaa har vildledt mig paa et tidligere Tidspunkt, idet jeg havde troet, at det Statsregnskab, der vil blive lagt paa Tingets Bord til Efteraaret, vilde stille sig væsentligt gunstigere, end jeg nu kan antage.

Nu skal man paa den anden Side heller ikke gøre Tingene værre, end de er, for naar Statsregnskabet til Efteraaret efter min Mening altsaa ikke vil stille sig tilstrækkelig

gunstigt, har det jo, bortset fra de Forhold, jeg allerede har nævnt, i Aar visse særlige Grunde, og da først og fremmest den, at Statsregnskabet i høj Grad bærer den Rentebyrde, som Optagelsen af Statslaanet til Landmandsbanken foranlediger, og i øvrigt har jo ogsaa det Statsregnskab, som vil komme til Efteraaret, endnu ikke kunnet faa fuld Nytte af de saakaldte Nedskæringslove, som man tidligere har vedtaget, og jeg tror ikke, jeg husker fejl, naar jeg mener at vide, at den daværende Finansminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, har udtalt, at det paagældende Statsregnskab i den Anledning vilde være ca. 7 Mill. Kr. ringere end kommende Statsregnskaber.

Som sagt, Udgiften paa det foreliggende Tillægsbevillingslovsforslag er i høj Grad præget af Laanet til Landmandsbanken. Dette, at vi for saa vidt her for første Gang beskæftiger os med dette Problem, — vi vil naturligvis i en meget lang Aarrække gennem Regnskaberne komme til at se, at vi har haft dette Underskud — giver mig Anledning til at stille et af de Spørgsmaal, som jeg nævnte, at jeg vilde stille, men som jeg altsaa ærlig talt ikke venter mig at faa noget Svar paa, og det er dette, om Spørgsmaalet om Salg af Landmandsbankaktierne indgik i de Betragtninger, man var inde paa, da de Radikale og Socialdemokratiet dannede Koalitionsregering. Vi vil jo sikkerligen alle vide, at det radikale Parti og Socialdemokratiet overfor dette, om Staten skal beholde disse Aktier, i hvert Fald hidtil har haft et meget forskelligt Syn paa Sagen. Jeg erindrer fra Vælgermøder, hvori jeg har deltaget, at netop Radikale paa det voldsomste bebrejdede Venstre, at de gik med til Landmandsbanklovens Vedtagelse uden at have Sikkerhed for, at Aktierne kom over paa private Hænder, med andre Ord bebrejdede Venstre, at de i og for sig skabte en stor Mulighed for en Statsbank for Fremtiden. Jeg ved altsaa ikke, om de Radikale paa dette Punkt har maattet bøje sig for Socialdemokraterne eller Socialdemokraterne for de Radikale, men da det dog er et Spørgsmaal af en vis erhvervsmæssig Interesse, synes det mig naturligt ved denne Lejlighed at rejse det — jeg venter, som sagt, ikke at faa noget Svar paa det, men Fremtiden vil jo vise, om jeg faar det.

Men, bortset fra de særlige Forhold, jeg her har nævnt, hvad er da i ganske særlig Grad Grunden til, at det Statsregnskab, der vil ligge paa Tingets Bord til Efteraaret, vil blive saa forholdsvis daar-